

удосконалення політичної системи відповідно до змін конкретно-історичних умов.

Іншими словами, має відбутися максимальне роздержавлення усіх сфер суспільного життя. Проте це роздержавлення зовсім не означає повної відмови від державного, в межах закону, регулювання соціального життя [3].

Слід підкреслити, що громадянське суспільство в Україні є надзвичайно перспективним і готовим до переходу на новий рівень свого розвитку – європейський, а не пострадянський, як було до того. Для якісної організації переходу слід подолати проблеми, які гальмують розвиток громадянського суспільства. Угода про Асоціацію з ЄС відкриває значні перспективи для розвитку інституту громадянського суспільства в Україні, тож нам потрібно скористатися шансом побудувати справді демократичну державу на рівні з європейськими

Отже, громадянське суспільство необхідне для утвердження демократії. Чим воно більш розвинене, тим легше громадянам захищати свої інтереси, тим більше у них можливості для самореалізації в різних сферах громадського життя й тим менша небезпека узурпації влади й здійснення повного контролю за суспільними процесами.

Література

1. Ставнійчук М. Дефіцити демократії може покрити лише активне громадянське суспільство / М. Ставнійчук [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://constituanta.blogspot.com/2012/04/blog-post_5454.html.
2. Вітенко О. А. Громадянське суспільство як основа демократичної держави. / О. А. Вітенко // Науковий вісник Академії муніципального управління : зб. наук. праць. – К. : Управління, 2010.

Кошовець Е. Р.

курсант 1 курсу

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

Науковий керівник

кандидат філософських наук, доцент

Стояцька Г.М.

СПІВПРАЦЯ ГРОМАДСЬКОСТІ ТА ОРГАНІВ ПРАВОПОРЯДКУ: ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

Реформування органів внутрішніх справ України обумовлює підвищення актуальності питання налагодження ефективної взаємодії між органами внутрішніх справ і суспільством.

«Налагодження партнерських відносин поліції та суспільства являє собою зміну практики, а не основних цілей поліцейської діяльності», серед яких називаються «забезпечення громадського спокою та правопорядку; захист основних прав і свобод особистості, передусім життя; попередження та розкриття злочинів; надання допомоги та послуг суспільству з метою зниження рівня страху перед злочинністю, можливістю зазнати тілесних ушкоджень та виникнення соціально-побутових безпорядків, а також попередження занепаду районів проживання». Разом з цим, партнерство поліції та суспільства забезпечує «більш ефективну та дієву стратегію досягнення цих цілей» [1, с.12-13].

Так, взаємодія і співпраця органів внутрішніх справ і суспільства є проявом цілісності держави, внаслідок чого має об'єктивний характер. З світової історії відомо, що взаємовідносини влади і населення, поліції і суспільства завжди були багатовіковою проблемою, яка загострилася після Другої світової війни у зв'язку із великою криміналізацією свідомості населення, «страхом перед злочинністю» і «моральної панікою», що мали місце практично у всіх країнах світу [2].

Першу в світі модель поліцейської діяльності, що ґрунтується на підтримці та участі громадськості, було запроваджено Робертом Пілом у Великій Британії 1829 року. Тоді вперше висловлено думку про те, що поліцейська автономія – невиправдана стратегія. Поліція не може виконувати ефективно й своєчасно своїх обов'язків, не спираючись на підтримку громадських об'єднань і мешканців районів, які обслуговують поліцейські підрозділи. Результатом такої політики стало створення так званої нової поліції, яка тісно співпрацювала б з населенням [3]. Сьогодні в розвинених державах ведеться активна робота по вдосконаленню взаємодії, співпраці і партнерства між населенням і поліцією з метою підвищення захищеності громадян, ефективності правоохоронної діяльності, мінімізації незаконних дій поліцейських. Однією із активних стратегій, що розвиваються є «Community policing» [4]. Суть її полягає у створенні і розвитку партнерських відносин між поліцією і суспільством; організації «сусідського контролю» (Neighbourhood-watch) за активної участі поліції. В сучасній Україні головною функцією поліції є захист населення, кожного жителя країни від злочинних посягань, захист законних прав та інтересів громадян. Про це йдеться в ст. 1 закону від 02.07.2015 року «Про Національну поліцію» [5] яка передбачає захист особистості, суспільства, державності від протиправних посягань.

Процес набуття нового статусу поліції, пов'язаний із проведеними реформами у системі МВС України і перетворення її в дієвий орган захисту інтересів громадян, зумовив питання створення шляхів зміцнення взаємин органів внутрішніх справ і суспільства.

Законом «Про Національну поліцію» встановлюється більш цивілізована модель відносин поліції і суспільства, співробітника поліції і громадянина. До співробітника поліції висуваються зовсім нові вимоги. Громадяни також зацікавлені в якісному оновленні роботи органів правопорядку. Закон дає вичерпний перелік обов'язків поліції, та покликаний зробити діяльність співробітника правоохоронних органів прозорішою для звичайного громадянина, а для самих співробітників – дає чітко відокремлену систему дій у їхньому профілі.

Разом з тим, органи внутрішніх справ хоч і мають свої чітко визначені напрямки діяльності, втім, здійснюють свою діяльність в рамках різносторонніх зв'язків, взаємин, в тому числі і з суспільством.

«Мета поліцейського нагляду і опіки - надати індивіду загальну можливість для досягнення індивідуальних цілей... Поліцейське піклування здійснює і зберігає насамперед особливості громадянського суспільства загальне як зовнішній порядок і встановлення для захисту і безпеки мас від особливих цілей і інтересів, існуючих в цьому загальному; рівним чином воно в якості вищого керівництва піклується про інтереси, які виходять за межі громадянського суспільства» [6, с.274].

Характеризуючи дане класичне визначення ролі поліції у житті суспільства, можна стверджувати, що сьогодні громадянське суспільство буде ефективно розвиватися лише в правовій державі, де між органами внутрішніх справ і суспільством будуть досягнуті згода і спільні цілі, в основі яких є підтримання громадського порядку, загальної безпеки, забезпечення охорони та захисту прав і свобод громадян, попередження, припинення і боротьба зі злочинністю, розкриття та розслідування злочинів.

Взаємодія і співпраця органів внутрішніх справ і суспільства можуть проявлятися в будь-яких аспектах. Це і використання засобів масової інформації, і відкритість, публічність діяльності поліції, і оцінка діяльності поліції з боку суспільства, її соціальний контроль. Співпраця органів внутрішніх справ і населення необхідна для зміцнення розвитку і співробітництва з інститутами громадянського суспільства.

Процес здійснення спільної діяльності органів правопорядку та громадськості можна визначити як законодавчо закріплені форми спільної діяльності, необхідні для реалізації правоохоронної функції і спрямовані на забезпечення ефективного вирішення поставлених перед ними задач. «Ми вийдемо з великих міст, обласних центрів, підемо в райцентри, міста, селища, села, аби поліцейська присутність була максимально скрізь» [8]. Звісно ж, що для досягнення позитиву у взаємовідносинах органів внутрішніх справ і суспільства, необхідно вибудувати чіткий механізм, який буде містити в собі цілі, завдання, принципи, методи і форми взаємодії і співпраці поліції та

громадськості. Закордонний досвід розбудови цієї сфери суспільної співпраці є надзвичайно актуальним для українських реалій.

Література

1. Наилучшая практика построения партнерства между полицией и обществом : Составлено Старшим полицейским советником при Генеральном секретаре ОБСЕ. – 2008. – 81 с.
2. Cohen S. Folk Devils and Moral Panics. St. Albans, Paladin, 1973. P. 74-76.
3. Долгополов А. М. Організаційно-правові питання діяльності громадських формувань з охорони громадського порядку і державного кордону в Україні: канд. юрид. наук: спец. 12.00.07 / Долгополов Анатолій Миколайович. – К., 2008.
4. Kury H. Konzepte Kommunalen Kriminalprävention. Freiburg, Edition Iuscrim, 1997; Skogan W., Hartnett S. Community Policing, Chicago Style. Oxford University Press; Lab S., Das D. 2003. International Perspectives on Community Policing and Crime Prevention. Prentice Hall. Upper Saddle River, New Jersey, 1997.
5. Закон від 07.01.2015 «Про Національну поліцію». [Електронний ресурс] : – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/580-19> вільний
6. Гегель Г. Философия права / Г. В. Гегель //; пер. с нем. Б. Г. Столпнер, М. И. Левина ; ред., сост. Д. Керимов, В. С. Нерсисянц ; вступ. ст. В.С.Нерсисянц ; АН СССР, Институт философии. – М. : Мысль, 1990. - 527 с. – (Серия «Философское наследие» ; т. 113).
7. Виступ голови Національної поліції України Князева С. М. на прес-конференції 27.10.2017. [Електронний ресурс] : – Режим доступу: <https://prg.ua/pidsumkova-pres-konferentsiya-kerivnitstva-natspolitsiyi-translyatsiya-pryamogo/> вільний.

Мазенко Н. А.
курсант 4 курсу
(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

Науковий керівник
кандидат філософських наук, доцент
Підлісний М.М.

ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ПОЗИТИВНОГО ІМІДЖУ ПОЛІЦІЇ В СУЧАСНОМУ СУСПІЛЬСТВІ

Поліцейський – ця професія, яка з'явилась у відповідь на певні суспільні потреби та прийняла на себе важку та небезпечну турботу про фізичне і духовне благополуччя людини, причому іноді тієї людини, яка порушила закон.

В Україні історично склалися негативні стереотипи щодо поліцейських (міліціонерів). Це пов'язано як з наявністю корумпованості в структурі органів, так і з певною негативною пропагандою з боку ЗМІ та кінематографу. Прикладом слугує публікації ЗМІ, що висвітлюють негативні особисті риси працівників міліції: безкультурність, розв'язність, всюдозволеність,